

Βάιος Νικιώτης

ισορροπίες

ποίηση

24grammata.com

Ο Βάιος Νικιώτης (ψευδώνυμο) γεννήθηκε στη Λάρισα το 1971, ζει και εργάζεται στην Αθήνα.
Η ποιητική συλλογή "ισορροπίες" είναι το πρώτο του έργο που εκδίδεται.

Τίτλος του Πρωτοτύπου: “**ισορροπίες**”

Συγγραφέας: **Βάιος Νικιώτης**

ISBN: 978-960-93-4221-6

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#), [Χαριτίνη Ξύδη](#)

Σειρά: *εν καινώ*, Αριθμός σειράς: 13

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 03/06/2012

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 56

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria, 14

*Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού,
του μεταφραστή ή του εκδότη*

*Στον πατέρα
στην μάνα
στον αδερφό μου*

Περιεχόμενα

ισορροπίες

κλίσεις

είναι ΚΕΦΑΛΑΙΟ

άνευ υλικών

νύχτα

κάποτε και πάντα

στην...

σύντηξη

φυτίλι

βράδυ Αυγούστου

αναρρίχηση

όρτσα

κι όμως

ρωγμή στο Φλεβάρη

χωρίς γεφύρια

οδός απόντων

Παύσεις

dark mood

λημέρι

ένα όνειρο

1+1=2

απ' τα ερέβη του στήθους

μια άλλη πορεία

2917μ.

συσπείρωση
συρμός
νομίζουν
φλόγες
στη σοφία
σθένος
άτιτλο
άσκηση
άνθρωπε εσύ
παράσταση
θύμηση
λαθρεμπόριο
ίσως
στον καθρέφτη
υπέρβαση
ας
Satantango
adagio (αντί επιλόγου)

ισορροπίες

Έσπειρα προσδοκίες
υψιπετείς
να αυγίσουν νύχτες.

Τώρα
δαμάζω τη βαρυτική έλξη
σε ό,τι ο ήλιος χαρίζει.

κλίσεις

Γυμνότητα στο σπέρμα.
Αυτό που είσαι, είναι.
Παράγεται – καταστρέφεται,
παράγεται..
Το ρήμα είναι,
σε ρόλους
χωρίς υποκείμενο.

Αυτό που είσαι, ξετυλίγει
το είναι μη ταυτόσημα,
μη εξαντλούμενο.

είναι ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Τρίχρωμα λούσα,
μοιρολόγια από στρεβλές φάτσες
με χίλια μύρια βουερά.
Το βάδισμα παραμένει άτσαλο
και το γούστο εφιαλτικό.

Πως να βασιλέψει αυτό το είναι,
αφού το σημαντικό του,
είναι η κεφαλαία γραφή του.
Ωστόσο, το παιχνίδι του έχει δράση
και δονεί ηδονικά το δράμα
της εκμηδένισής του.

Μ' αυτά και τα πριν
μάς παρέσυρε το κακό
μαντάτο ότι η επισκευή του
κρίνεται ασύμφορη.

Ζωγραφίζεις ή γράφεις;
Τράβα μία μολυβιά...
Μόνο να 'ναι ολόγρια εσύ.

άνευ υλικών

Απενσαρκωμένα απ' το ρυθμό
του βιωμένου χρόνου νήματα
υποθετικά ή υπάρχοντα
σ' ένα παιχνίδι έλξης - απώθησης.
Διατηρώντας τα πρωτεία
της αιώρησης ξετυλίγουν
- είτε το αντιλαμβάνεσαι είτε όχι -
ένα καταφύγιο που προηγείται του εαυτού.
Το είδωλο στη φωτογραφία
βγήκε ανάποδα
για να παραμένει μετέωρα
η άτολμη φαντασία
ενός τεχνητού πεπρωμένου

νύχτα

Δεμένος ο κυματισμός
στον λιμανιού τον κάβο.
Στένεψε ο κύκλος μόνος του.
Στου λιμανιού τον κάβο,
υστερόγραφο
μια κίνηση προσφέρουσα.
Θρέφει απ' το νερό
δικές της περιπέτειες.
Με αέρινη μέθη διαπερνά
την κατάληξη που περιέχει
το δικό της άνοιγμα.
Και γύριζε... γύριζε...
απ' το οστό τού ώμου γύριζε
η λυγερή, ανέμελα,
τραβώντας τη νύχτα απ' το μανίκι.

κάποτε και πάντα

Το άγγιγμα τερπνό
αποκρυπτογραφεί.

Ασφαλίζεται
με νότες
σε δυο σκιές
η πλοκή.

Ωφέλιμα,
στο τέλειο αδιέξοδο.

στην...

Φύσηξε εκτροπή που πράττει
και η αλήθεια ετάζει νεφρούς και καρδιά.
Μεταξύ παλίρροιας και άμπωτης
πριν καν σε φιλήσω
εσύ, ήρθες εσύ.
Κι ο καιρός καρτερικά
ξημεροβραδιάζεται μεταγγίζοντας
τους σφυγμούς μου στο στήθος σου.
Το ανελέητο εμπρός χωρίς
να ξέρω γιατί.

σύντηξη

Όντως, διαμένεις μέσα μου.
Ορχήστρα που
τινάζει φυλλωσιές
κι εκτοξεύει σινιάλα στους
απελεύθερους ίσκιους,
στις φιοριτούρες,
απ' την αρτηρία
της δικής μας θάλασσας,
απ' όταν μ' αποκάλεσες
καλέ μου, όντως,
υπάρχει κάτι το
μη μετρήσιμο.

φυτίλι

Όχι αναλύσεις, αποδείξεις
που δεν είναι λύτες.
Στο χαμό μου, μη ζητάς αιτία άλλη
πέρα από το διαρκή πόθο
για επανάσταση
λαμπαδιάζοντάς σε...

βράδυ Αυγούστου

Έστεκαν εκεί,
ταλαντευόμενοι
μεταξύ πατούσας
και φτέρνας ελαφρά.

Ήχοι στην πολύστροφη
και εύκαμπτη στήλη
ερριμμένοι.

Ήταν του έρωτα ο κόμπος.

αναρρίχηση

Προσπαθώ να γίνω ρεαλιστής.
Μη με κάνεις να ονειρεύομαι
απ' τη διαρκώς επερχόμενη
λογοτεχνία τού κόσμου.
Ας μην ορίσουμε κεντρική εστία
και προμήθειες.

Βγάλε το ζακετάκι και βοτάνιζε,
συνέχισε να βοτανίζεις
τους αστερίσκους αμείλικτα.

Στο λόγο μου.

Δε χρειάζεται καρικατούρες
αισθήματος η αναρρίχηση
στο βράχο του χρόνου.

όρτσα

Η Ελλάδα σήμερα,
εγώ στο σήμερα
σε караβόσκαρο βαριά ζωή γεμάτο
με τις χιλιάδες των σκέψεων ψηλά
καθημερινή αιμορραγία, απ' τ' άρμα
των νεφών να σταλάζει
σε μία και μόνο μορφή.
Πότε για ν' ανθίζει στο ξαφνικό
ρεύμα του μέλλοντος, των στιγμών,
πότε για βουλοκέρι σε απέρανη βόμβα
στρεψοδικιών.
Άλλο δεν έχω να δώσω, μόνο αίμα.
Σκότωσέ με και
de profundis χαμογέλα,
στο μαύρο μου που έγινε κόκκινο
κι ανάβει σαν φάρος
στου Αιγαίου την ίσαλο γραμμή.
Ίσια προς τον ουρανό ένας δρόμος
ανεβαίνει. Φιλί στην αυγή.

Δεν το είδε κανείς.

κι όμως

Πύκνωσαν τ' άστρα
δίχως να αισθάνονται πόσο καιρό περιπλανιέμαι.
Αποσβόλωσαν το στόμα μου
που ανώφελα τη λησμονιά ζητεί.

Ο συνθέτης ξαγρυπνά θείους ήχους
προσμονής στα σύμπαντα και
στηθοκοπιέμαι με τη δύση φορεμένη
ωσότου προσδιαβεί
το είναι μου στο δικό σου εγώ.

Έπια από αιμάτου ρέμα
το στόμα μου.
Ανθίζει ερημικό λουλούδι.

ρωγή στο Φλεβάρη

Στην εκτροπή, στην έλλειψη,
ορατά σημάδια από ψαλιδιές
και σιγαρέτα γεγονότων
στροβιλίζονται στο μυαλό μου.
Η ποιή.

Όπως η απουσία τού γιατί, αφού εκτιμάται
στο βάθος σκοτεινής γαλαρίας να κρατείται
από νυχτόβια λεπιδόπτερα λίγο πριν την έξοδο.

Ως και το άθυρμα της σκέψης
γράφει για βελούδινα δέντρα κι άστρα λευκά
να τραβούν κουπί σε νεκρό πλοίο,
πλήρωμα ενός τόπου που ψάχνει
στην ομίχλη ιριδίζοντα πρίμα.

Και σ' όλα αυτά κείνο το βαλς
που χορέψαμε, ισοδύναμο ηλεκτρισμένο
downtempo τώρα μαζί με την εκτροπή,
την έλλειψη, ιερουργούν ακατάλυτα
σε κάθε δευτερόλεπτο που περνά
και σωριάζονται αφού στερούνται
της ματιά σου.

Έννοια ο ήλιος του Φλεβάρη εφέτος.

χωρίς γεφύρια

Μου παρήγγειλε να πάω,
ν' ανοίξει η σάρκα
στα βρώμικα λιθόστρωτα.

Θα πάρω και μια κιθάρα
κι ένα φλάουτο μαζί
με το τσαλακωμένο
πουκάμισό μου.

Όμως
πέρασε η ώρα
όπως περνούν
τα λείψανα της λησμονιάς.

οδός απόντων

Απ' την ίδια αφετηρία
ξεκινώ και περπατώ.
Κοινό βήμα
σ' ένα στενό
της πόλης έχοντας
στη μία τσέπη σπόρια,
στην άλλη ένα ξεχασμένο
εισιτήριο θεατρικής
παράστασης.
Ψηλάφισα στις τσέπες
χωρίς να καταλάβω τη διαφορά.
Το ίδιο αδιάφορα.

Στην ίδια πόλη, απ' την ίδια οδό,
ίδια η αίσθηση αδιάφορα.

Η σκιά μου σε κοινό βήμα είπε:
Διέσχισες πάλι ένα ασύμφωνο σύμφωνο
στην οδό απόντων.

Δεν με αφορά, είπα
και συνέχισα στην ίδια οδό,
σε κοινό βήμα,
με άλλη σκιά το ίδιο απών

Παύσεις

Θύματα κλοπής οι τοίχοι.
Άρχισε σαματάς,
κατέρρευσαν απ' τους κλειστούς ενθουσιασμούς
ανθολογίες νοσηρότητας,
κατασκευασμένα κοσμήματα
που διατρέχουν το κενό.

Κατέρρευσε ο σοβά τους και ξεράστηκε απ' τις κλειδαριές
πνιγμένος ήχος για φωνή.

Στο μονοπάτι του ανέμου
διψά, δεν έχει τελειωμό, δεν ξεδιψά
απ' το αίμα του ήλιου,
καμιά συνολική εικόνα δεν της φροντίζει ο ήλιος.

Φροντίζουν όμως οι σκιές που αφήνει σε ουλές ψιθύρων.

Το σώμα ένας ψίθυρος...

Μικρή παύση.

Ω! Πως η ώρα μεταλλάσει τη νύχτα σε μέρα
με γάζες σκιές στο μισό της πένθος.

dark mood

Αργά, πολύ αργά, καταναλώνω
την ύλη που με περιβάλλει
και ψηλαφώ, ψάχνω το σώμα.

Τρέφομαι, τρώω,
διαπερνώ το ίδιο μου
το δέρμα και γαντζώνομαι
με τα σαγόνια μου.

Φάε, φάε,
νιώθω τον εαυτό μου
να αναπτύσσεται, φάε,
απόμεινε το πρόσωπο, φάε.

Κάποτε λόγο θα δώσουνε τα δέντρα.

λημέρι

Με φωνή κυνηγημένη
απ' τους κυρτούς καθρέπτες
το ήμouνα και το είμαι
συμφύονται απροσμέτρητα.

Κυματική γεννήτρια
και πλάθει μικρά παρόντα
στο παρόν, στο είναι.

Εκβάλλουν απ' το πολύπαθο στήθος
με καινούργια πνοή
αυτεξούσια
στης ειμαρμένης
το αινήσιο δέλτα.
Εκεί με ανακάλυψαν,
δεν πρόλαβαν, αυτοπυρπολήθηκα...

ένα όνειρο

Στην όρθια ώρα έχουν εξαφθεί
ανθρώπινα δάχτυλα
και μια κρυστάλλινη σφαίρα.

Τα έντομα πιότερο πολυάσχολα
μες στις τρύπες,
- που φύτρωναν τα αγριόχορτα -
σάλεψαν τη μάζα της γης.

Αιωρούνται άλλα με ίνες απουσίας φωτός,
άλλα με ίνες αξεκαθάριστων στιγμών,
ακριβώς στο κέντρο
του θαλασσοταραγμένου σύμπαντος,
όπου όλοι μας.

Κι ο θάνατος νήνεμος λες κι είναι απαραίτητος
ζωγραφίζει πορτραίτα.
Εύπνα...

$$1+1=2$$

Αρκετά είχε ξενυχτίσει ο κόπος
κι ένα μυαλό κομμένο στα δύο.

Έφαγε δύο φράουλες
σαν χαλίκια
κι όμως κατάφερε
τη νοστιμιά τους.

Η εποπτεία του με
φυσική όραση
κοντή, υπαγορεύει
το ευεξήγητο
πάλι ξενυχτώντας.

απ' τα ερέβη του στήθους

Ρουτάριζε ίσια στη νεαρή φτελιά
και η ζωή χύνονταν απ' τα παράθυρα
σ' ένα λαβύρινθο άφωτων στενών.

Φιλιωμένος με το ρευστό του θόλο
γεννημένος από σάρκα και φάσμα.

Έτσι μηνύσετε στη γειτονιά .

Ρουφώντας το κρασί των ημερών
μονάχος θά' μενε εκεί οληνύχτα,
ωσότου πετάξει η αυγή
με τα φτερά των χρόνων του.

Ήταν μια άλλη μέρα.
Μήτε φάσμα, μήτε άνθρωπος.

μια άλλη πορεία

Στις ξέχωρες στιγμές
αλαφρώνει το άγχος
της μοιρασιάς
των δειλινών εικόνων
υπογράφοντας την παρόρμηση
που κυρίευσε το λογισμό.

Αντιπαροχή το δίκικο μαχαίρι
και η βούληση,
στην ίδια κλεψύδρα
βάφουν ξανά το σπίτι.

2917μ.

Ολοζώντανο το γεγονός
τής επανάληψης με υλικό
που δεν αφήνει ίχνος.

Γι' αυτό, σου λέω,
μας προδίδει
η ίδια η σιωπή.

Τριγύρω μουρμουρητά γυμνά
και μια μυρωδιά
σκεπασμένης αποσύνθεσης
το χρέος,
απλώς καλλιεργεί
την υπόμνηση
του άορατου ίχνους.

Ολοζώντανο το γεγονός
της επανάληψης και
φτάνοντας στο Μύτικα αναρωτώ.
Έτσι θα σε φάει ο κάμπος;

συσπείρωση

Παλλόμενη δίνη βοής
από βλαστό ολόφλογο
οι ανθρώπινες νύχτες
στη γραμμή
της ανατολής ημέρες.
Σμιλεύει σε φτέρωμα μουσών λευκό
την ατέλευτη ελπίδα με
μιαν εσθήτα δάκρυα, χάδι
και χαμόγελο.

συρμός

Γεμάτο ευμετάβολες λέξεις
το τρένο και ξεκίνησε
ξαφνικά.

Τρίστιχα, τετράστιχα,
πότε αλυσοειδώς ρίμες,
ανατολής φωνήεντα και για
τα χρυσά μάτια της νύχτας
σύμφωνα με λαχτάρας χείλη

Διασχίζει το σκοτεινό τούνελ
με τα ερωτικά σονέτα
και σε σταθμούς ατίμητους
της χώρας στέκει.

Έννοια, διαφορά, απόσταση
και να,
η μεσίτευση μάλλον
του νου
ρίχνει ξύλα φαντασίας
στη μηχανή του αέναα
ώσπου να φτάσει στο δάσος
με τα κάτασπρα ζώα

νομίζουν

Πάνω απ' τα υπόλοιπα
αποθέσαμε τη θλίψη μας
στ' άυλο φύσημα.

Τι ωραία...
Τους ενοχλούσε, έλεγαν
κι έδειχναν.

Έξεραν.
Μα, όλα τα ξέρουν;

φλόγες

Απ' τα τέσσερα ριζώματα,
χώμα - νερό - αέρα - φωτιά.

Πορφυρές λαβωματιές
και τα ρίγη φουντώνουν
χωρίς τίποτα να μ' αναγκάζει
σε κάτι πιο ερεθιστικό.

Στάλα - στάλα,
ας ποτιστούν για ξόδι.

στη σοφίτα

Τείχη οδύνης, σιωπή
στη ροή του βίου
άπειρες φορές.
Τόποι γολγοθά
τα πλατύσκαλα
τ' απόσκια.
Έι, εσύ...
Τα φύλλα. Αυτά
τα φύλλα που χωρίζουν
καινούργια φύλλα
απ' τον μπαρμπα Βοριά;
Η στατιστική σάστισε
απ' τη φωνή,
και η όψη του φεγγίτη δε χλόμιασε.

σθένος

Μια πεταλούδα του είδους έμμονη εντύπωση
με το μουρμουρητό τού ανέμου κι ένα ψήγμα
απ' το παρελθόν έσυρε παγιδευμένες αρνήσεις
απ' την άκρη του κομμένου τσίγκου.

Εκείνος άφησε κάτω το μολύβι,
πήρε το μονοπάτι για τη θάλασσα.
και ο άνεμος φώναζε.

ἄτιτλο

Πίνω αγρύπνια
κι ανεύρετα πρώτα
απ' των Θρακῶν τα οχυρά.

Δεν κυνηγῶ ἀράθυμα κοπάδια,
ζυμώνω
πυρήνες σκληρῶν δειλινῶν
κι ἓνα σμάρι χνάρια.

άσκηση

Φονικοί κρότοι
στη μάλλινη πραότητα
η αγρύπνια.

Πλάθει
στην άβυσσο καμπάνα.
Κάνει τ' όνειρο δροσιάς ριπή.

άνθρωπε εσύ

Πικρός λυγμός
απ' το ρημαδιό του στήθους η σκέψη.
Άναψε δαυλό
για δαγκωματιές
στ' ασάλευτα θέλω,
στης ώρας το σαράκι
που σπρώχνει
τα λεπτά δίχως παλμό.
Εσύ, δίχως οίκτο
εσύ, χυμού σαρκίου ζωντανού.

παράσταση

Ό,τι είναι αντιληπτό με πνεύμα,
μα παράσταση.

Το σύμπαν ολάκερο,
μα παράσταση
και δάχτυλα τινάχτηκαν
προς τα πίσω.

Η ώρα ανάγκης τσαλακώθηκε.
Προσλαμβάνει διάφορες μορφές
στο αύριο, στο πλεονάζον φορτίο.

Στο άθροισμα υπολείπεται,
αιωρείται έξι εκατοστά
στην πέμπτη εποχή
και χτίζει λιόδεντρα.

Στο κατόπι του εμείς, - πηγή αφθονίας -
στο μεσοδιάστημα κάθε εποχής.

Θύμηση

Απ' του σταριού
τη παλίρροια
και το αόριστο φως
η ζωή.
Η ζωή,
που μόνο διακινδυνεύοντας
στην εκτατότητά της
επιβεβαιώνεται η θύμηση.
Και πάλλι
και θα πάλλι
ακόμα στο μνημονικό.

λαθρεμπόριο

Τη στιγμή της μετάβασης
και χωρίς ρούχα
πατήσαμε τη νάρκη πρόωρου
καλλωπισμού.

Μηλιές, κερασιές, ακόμα και
η μελαγχολία του δυνατού ανέμου,
που παγώνει γλυκά το πρόσωπο
και εμπνέει, συντρίμμια.
Αναστήλωση απ' τα συντρίμμια
αλλά χωρίς καλοσύνη.

Τραβήξαμε, λες, ρωγμή απ' τη Φιλελλήνων στο Ιόνιο
να πιάσουμε Ατλαντικό.
Μεγάλο το βάθος μαύρα τα λέπια
της συνείδησης.

Η ναυτία συνεχής στη βάρκα,
από 'κει, από 'δω,
κουδουνίζει
το παρασύνημα ειλικρίνειας.

Οι νεκροί στο κοιμητήριο
περιμένουν να τα πιούμε.
Πριν όμως, ας βγάλουμε μια φωτογραφία
με χαμόγελο σε ανάπτυξη.
Έτσι, σαν ευφράδεια.

ίσως

Μια οκτάβα ρίμα
όμορφη, σισιλιάνα,
αντάλλασε χειραψία
μ' ένα ποτήρι
κόκκινο κρασί καλεσμένη.

Το πρώτο λεπτό
σιωπηλό, ανησυχία στο ύφος
και μια αχτίδα φωτός
από το χολ σέρβιρε αυτοπεποίθηση.

Σε βλέπω χλομό, του είπε.

Απ' τους στοιχειωμένους
αντιλάλους στο χαρτί είναι,
ίσως και ν' απάντησε...
Μα, καλωσόρισε απλήγωτο
τη μοναξιά του.

στον καθρέφτη

Είμαι μια προθεσμία
του τίποτα
είμαι τα πάντα,
- όταν θα με θυμούνται στο φινάλε -
χωρίς τα άκαμπτα πρέπει
της αυριανής επανάληψης.

υπέρβαση

Έκανε άλμα το μπλέ
πάνω απ' το κιγκλίδωμα.

Ταίριαξε
με
του άσπρου
το νεφέλωμα.

Οι μοίρες, σχόλασαν.

ας

Αυτό δεν είναι ποίημα,
είναι μια αράδα
στη θέση του τίποτα.

Κάποτε υπήρξα.
Το σπίτι λιτό,
ο πυρσός
στη θέση του,
μετουσιώνει αξιοπρέπεια
ωκεάνιας μοναξιάς
μ' ένα ας.

Satantango

(τίτλος παρμένος απ' το κινηματογραφικό έργο τού Béla Tarr -1994)

Αφήστε τούς δρόμους ελεύθερους
της φιλίας, της επιθυμίας
και μια συστολή αθώα αφήστε,
αρκούν.

Ω!

'σεις, του περίπου,
ερωτώμενοι ερωτώντες
αποπλεύστε, σύντομα,
ν' αξίζει να πεθάνω.

adagio
(αντί επιλόγου)

Σε θέλω,
ως σύννεφό μου
που σαν το στίψω
ξεδιψώ.
Λίμνη ακύμαντη
των εναλλαγών μου
γαλήνη.

ISBN: 978-960-93-4221-6

νέο Flipping book

24

24grammata.com

[σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς:13](#)